

Mijn leven is anders maar ook weer helemaal niet

In de wereld van de communicatiehulpmiddelen krijgt oogbesturing een steeds prominentere rol. De techniek wordt geavanceerder en kan voor steeds meer mensen worden ingezet, niet alleen voor communicatie, maar ook voor ontwikkeling en assessment. Een gebruikster van het eerste uur is Nathalie Verstegen. Door zuurstofgebrek tijdens haar geboorte zit Nathalie in een rolstoel, heeft ze een beperkte handfunctie en kan ze niet spreken. Dankzij oogbesturing kan Nathalie communiceren met haar omgeving en staat ze via internet in contact met de wereld. In dit artikel vertelt ze zelf, in haar eigen woorden, hoe ze dat ervaart.

“

Ik ben Nathalie Verstegen. Mijn leven is anders, maar ook weer helemaal niet. Aan de buitenkant zijn dingen anders, maar mijn gevoelens, behoeften, ideeën en verlangens zijn hetzelfde als die van ieder ander. Ik ben iemand die er, ondanks mijn beperking, veel waarde aan hecht om als een gelijkwaardig persoon te worden gezien. Ik ben iemand die heel goed weet wat en hoe ze de dingen wil hebben. Bij de uitvoering zal ik altijd mensen nodig hebben die me assisteren, maar bij mij staat zelfregie hoog in het vaandel.”

Communicatie

“Omdat ik niet fysiek kan praten moet ik op een andere manier communiceren. Mijn allereerste communicatie ging via symbolen. Later leerde ik communiceren met letters. Mijn moeder plakte overal letters op de muur en zo heb ik leren lezen. Ik was toen zes jaar. Ik wees de verschillende letters aan door ernaar te kijken en kon zo woorden en zinnen maken. Later is deze manier van communiceren verwerkt in een kaart, zodat ik deze overal mee naartoe kon nemen. Op die manier konden andere

mensen ook met mij communiceren. Het werkte, maar ik was wel altijd afhankelijk van mijn gesprekspartner en of diegene met de letterkaart kon werken. Onbedoeld gaan mensen toch dingen verkeerd voor je invullen. Ook maakte ik heel moeilijk nieuwe contacten.

Naast de letterkaart heb ik in de loop der jaren diverse spraakcomputers gehad, die werkten met hoofd- en voetschakelaars. Maar dit ging zo langzaam; als ik na vijf minuten eindelijk een zin had geschreven, was iedereen al vergeten waar het over ging. Voor mijn gevoel hadden spraakcomputers dus weinig toegevoegde waarde voor mij.”

Oogbesturing

“Begin 2006 vond ik op internet een artikel over Tobii, een computer met oogbesturing. Door op het beeldscherm naar een letter te kijken wordt deze geselecteerd waardoor je woorden en zinnen kunt maken. Dat je met je ogen een computer kon bedienen klonk voor mij te mooi om waar te zijn.

“Omdat ik niet fysiek kan praten, moet ik op een andere manier communiceren”

Nathalie Verstegen

Ik dacht dat ik dat niet zou kunnen, want mijn hoofd is nogal beweeglijk. Twee weken later werd ik uitgenodigd om de Tobii uit te proberen. Tot mijn verbazing ging het best goed en kreeg ik het apparaat een maand op proef.

Ik heb de Tobii op school uitgeprobeerd en ook thuis. Het werkte zo goed en snel dat het apparaat meteen werd aangevraagd en binnen enkele maanden had ik mijn eigen Tobii. Ik was natuurlijk blij dat ik een communicatiehulpmiddel had gekregen waarmee ik snel kon typen, maar ik vond het ook spannend om op deze manier te gaan communiceren. Ik communiceerde al zo lang met een letterkaart en doordat mijn gesprekspartners altijd voor mij zaten had ik oogcontact. Opeens stond er een beeldscherm voor me waarop ik moest typen. Ook kon ik met de letterkaart slechts met een select gezelschap communiceren, omdat men toch wel even moet leren hoe het werkt. Met de Tobii kon ik opeens met iedereen communiceren en dat vond ik best spannend. Ik was gewoon niet gewend om zelf initiatief te nemen om iets te zeggen of vragen te stellen.“

Opnieuw leren communiceren

“Mijn leven veranderde compleet. Ik startte voor mijn gevoel weer helemaal opnieuw met communiceren. Ik heb wel altijd dingen kunnen zeggen, maar het was nooit echt genuanceerd en nu kon ik echt mijn eigen woorden gebruiken. Ook ben ik meer gaan letten op hoe je mensen op een positieve manier benadert, en mensen aankijkt als je met ze praat, ook als je de Tobii iets laat uitspreken. Zulke dingen zijn voor mensen die gewoon spreken misschien vanzelfsprekend maar als je jezelf nooit echt goed hebt kunnen uitdrukken ligt dat anders. Inmiddels heb ik elf jaar een Tobii en bedenk ik nog steeds bijna elke dag weer hoe het mijn leven heeft verrijkt!” ●

”

